

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8036 Dep
0030 OSLO

Deres ref.
201104535-/UBEFJS

Vår ref.
201108758- /NNO

Dato
08.02.2012

Høring - Europakommisjonens forslag til regelverk for utenomrettslig løsning av forbrukertvister (COM 2011 793/2 og COM 2011 794/2)

Vi viser til Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementets brev av 5. desember 2011 med vedlegg.

Justisdepartementet har følgende merknader:

Direktivutkastet foreslår at det skal opprettes utenomrettslige reklamasjonsnemnder for kontraktsrettslige tvister knyttet til kjøp av varer eller tjenesteyting, mellom forbrukere og næringsdrivende. Både forbrukeren og den næringsdrivende skal kunne bringe en tvist inn for en nemnd. Etter direktivutkastet artikkel 2 nr. 1 fremgår det at nemndene skal foreslå eller pålegge en løsning eller bare bringe partene sammen med formål å legge til rette for en minnelig løsning. Med dette spillerommet for medlemslandene, har Justisdepartementet i utgangspunktet ikke motforestillinger mot at det skal finnes et tilbud om nemndbehandling for enhver handel mellom forbrukere og næringsdrivende.

Vi forutsetter imidlertid at ordningen med restnemnd, jf. direktivutkastet artikkel 5 nr. 3, for Norges vedkommende kan varetas av forliksrådene. I den forbindelse bemerkes det at en restnemnd neppe vil ha særlig mer spesialkompetanse enn forliksrådene, og at det derfor synes overflødig å ha en restnemnd ved siden av forliksrådene. Vi antar at forliksrådene, som ikke er å betrakte som domstoler, kan utgjøre en «ADR entity» i direktivutkastets forstand, jf. direktivutkastet artikkel 2 nr. 1 og artikkel 4 bokstav e og f. Vi ber likevel om at det i høringssvaret til kommisjonen presiseres at forliksrådene etter vår oppfatning kan utgjøre en type restnemnd.

Både direktivutkastet og forordningsutkastet omfatter grenseoverskridende tvister. I direktivutkastet artikkel 10 nr. 1, jf. artikkel 11 nr. 1 forutsettes det at den næringsdrivende «faller inn under» en eller flere nemnder som er kompetente til å løse grenseoverskridende tvister mellom den næringsdrivende og forbrukere. I artikkel 13 nr. 1 fremgår det videre at medlemslandene skal sikre at nemndene samarbeider om å løse grenseoverskridende tvister. Det er trolig at disse reglene – ved en gjennomføring i norsk rett – vil kunne gripe inn i vernetingsreglene i Luganokonvensjonen, jf. tvisteloven § 4-8. I den forbindelse vil slike nemnder som omhandles i direktivet, trolig kunne anses som domstoler etter Luganokonvensjonen artikkel 32, jf. Ot.prp. nr. 89 (2008-2009) side 27, jf. 22. Forholdet til Brussel I-forordningen og Small Claims-forordningen (861/2007), som innad i EU svarer til Luganokonvensjonens anvendelsesområde, bør derfor etter departementets syn vurderes klarlagt i direktivet.

Hva gjelder forordningen, synes valget av nemnd å være lagt opp noe annerledes – forordningen forutsetter enighet mellom partene om hvilken nemnd som skal anses kompetent (jf. særlig artikkel 8 nr. 2 bokstav a og artikkel 8 nr. 4). Ettersom dette vil være en form for avtalt vernetting, sml. Luganokonvensjonen artikkel 23, er det neppe påkrevd med en ytterligere klargjøring av forholdet til Luganokonvensjonen/Brussel I-forordningen/Small Claims-forordningen på dette punktet.

Avslutningsvis vil vi bemerke at forslagene fra Kommissjonen synes både å gjelde det indre markedets funksjonsmåte og å ha en side til samarbeid på det sivilrettslige området i EU. Sistnevnte kan i visse tilfeller føre til at rettsakter ikke anses som EØS-relevante. Verken BLD eller Kommissjonen har imidlertid kommentert hvorvidt en foreløpig anser forslagene for å være EØS-relevante. EØS-relevansen vil ha betydning for hvorvidt rettsaktene skal tas inn i EØS-avtalen dersom de blir vedtatt. Vi ber om at BLD er oppmerksom på problemstillingen i det videre arbeidet med forslagene i EU.

Med hilsen

Harald Aass
fagdirektør

Nina Helene Norby
førstekonsulent